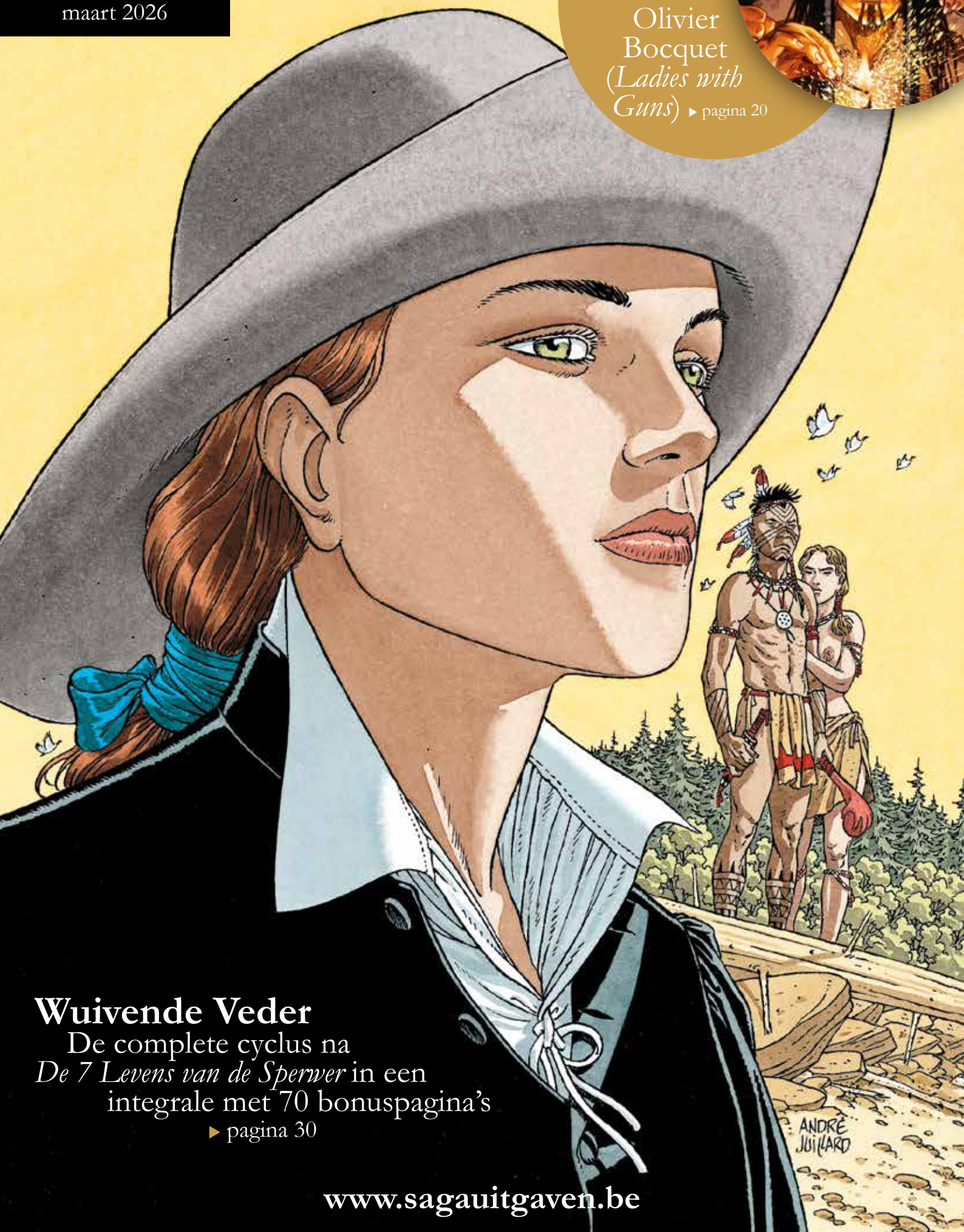

SAGA UITGAVEN

maart 2026

Interview
met
scenarist
Olivier
Bocquet
(*Ladies with
Guns*) ► pagina 20

Wuivende Veder

De complete cyclus na
De 7 Levens van de Sperwer in een
integrale met 70 bonuspagina's

► pagina 30

www.sagauitgaven.be

ANDRÉ
JUILHARD

Opnieuw een spannende detectivethriller als compleet verhaal.

TEKENAAR
Victor Lepointe

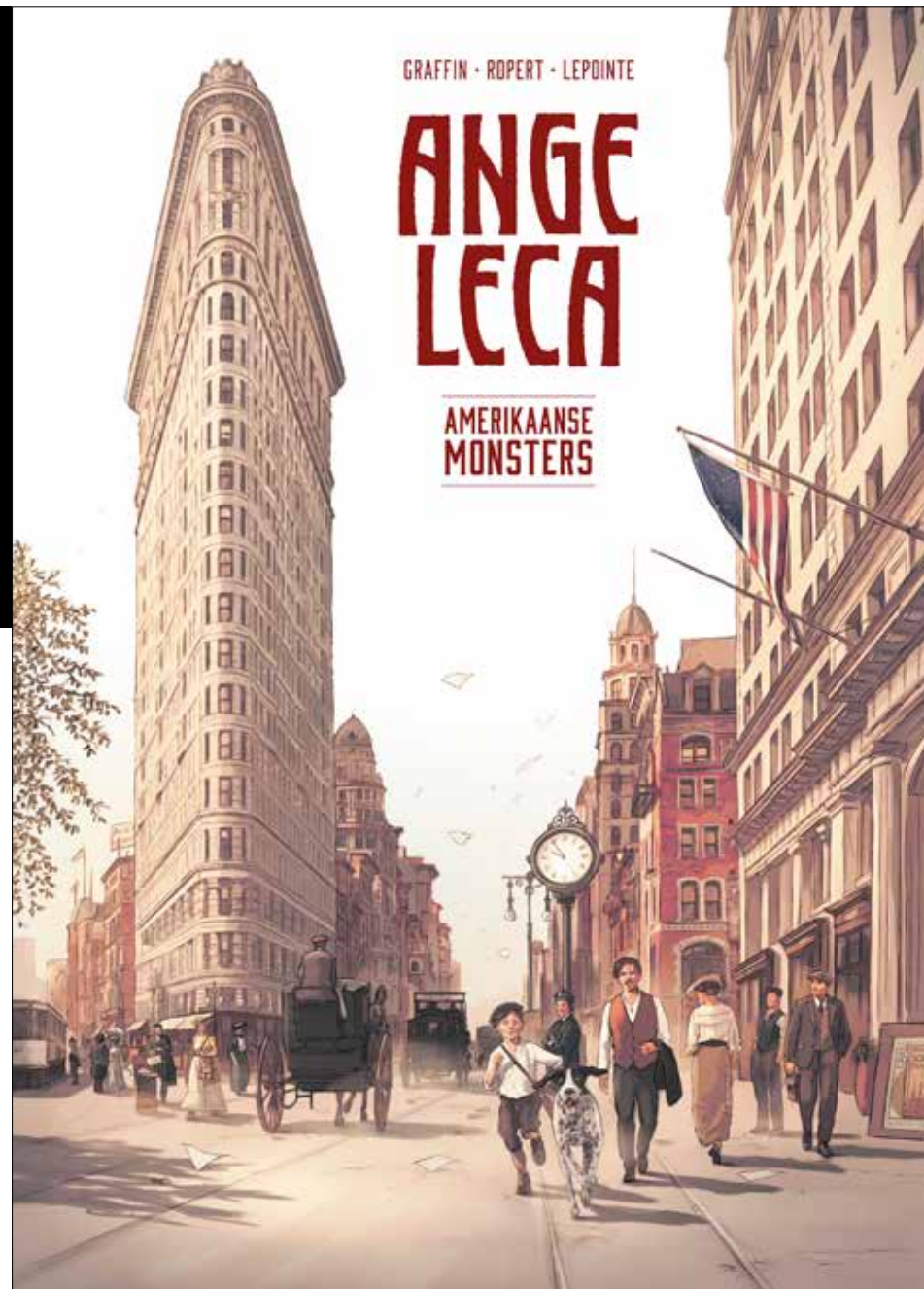
SCENARISTEN
Tom Graffin
Jérôme Ropert

UITVOERING
Hardcover, 72 pagina's
met dossier

PRIJS
23,95 euro

ISBN
9789085528821

Zomer 1911. Ange Leca komt aan in New York, waar een verzengende hitte heerst. Hij heeft maar één ding in gedachten: Emma terugvinden, zijn grote liefde. Opgevangen door Cesar Capponi, een detective die verstrikt is geraakt in zijn laatste zaak, wordt de *Frenchie* tegen wil en dank meegesleurd in een onderzoek dat al snel een labyrint wordt. Bijgestaan door Ray, Cesars zoon en een opmerkelijke *newsboy*, vergeet Ange desondanks niet naar wie hij op zoek is en probeert hij op alle fronten vooruitgang te boeken. Een uitdaging die gevaarlijker is dan het lijkt...

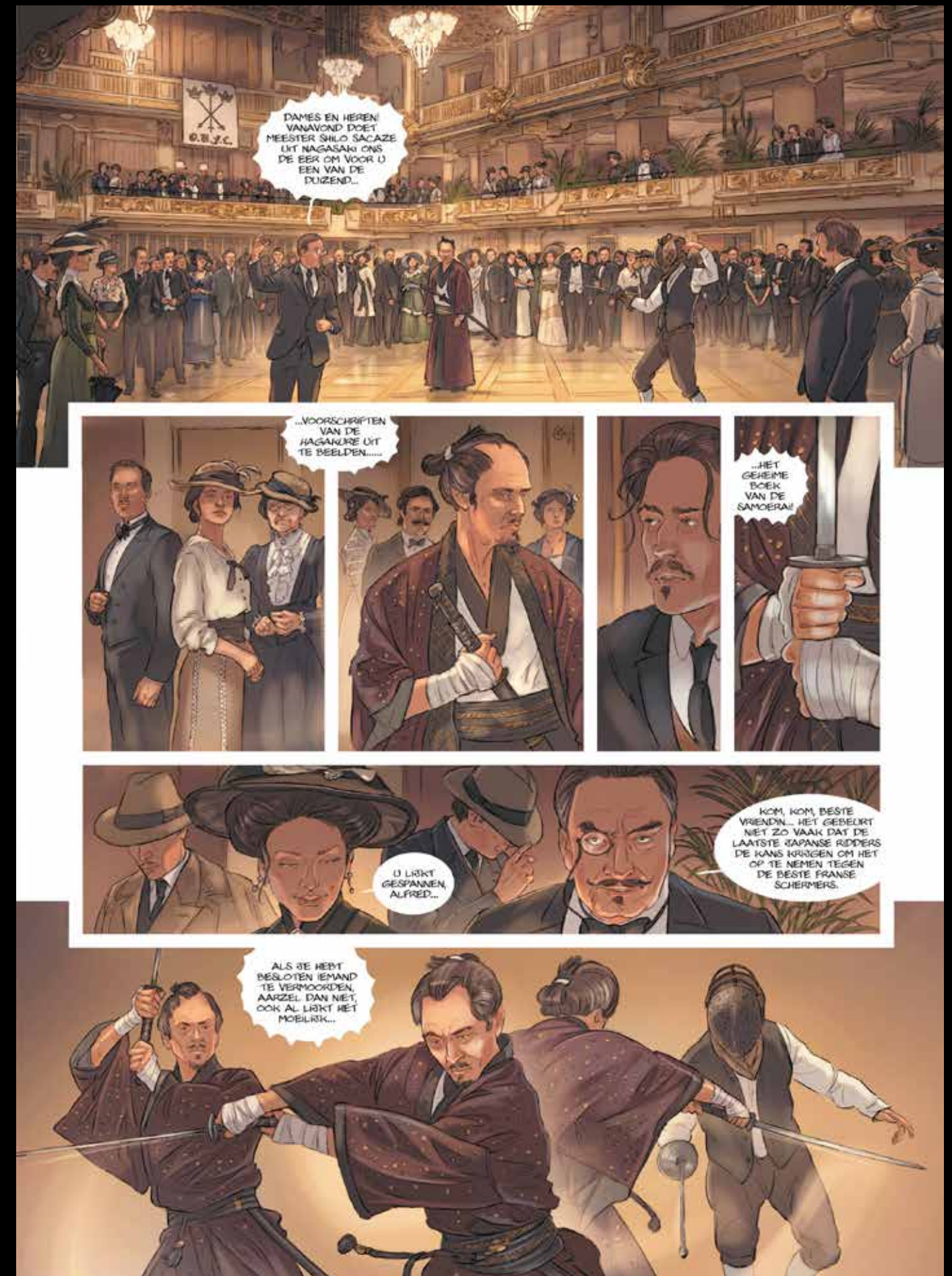

Deel 1 verscheen in 2023 en speelt zich af in de winter van 1910 toen de Seine de Franse hoofdstad Parijs onder water zette. Een in stukken gehakt en onthoofd vrouwenlichaam is onmogelijk te identificeren. Ange Leca, een jonge, rebelse journalist, alcohol- en opiumverslaafde, besluit op onderzoek uit te gaan. Maar zijn onderzoek zal hem veel verder brengen dan hij had gedacht en zijn laatste zekerheden aan het wankelen brengen. En het is niet zeker dat Emma, zijn nieuwe verslaving, hem zal helpen het hoofd koel te houden...

Fragment uit *Ange Leca 2: Amerikaanse Monsters*, nieuw in maart 2026.

Extra dik voorlaatste deel met acht verhalen.
De laatste integrale verschijnt dit najaar.

TEKENAARS

Hec Leemans
Claus D. Scholz

SCENARIST

Hec Leemans

UITVOERING

Hardcover, 272 pagina's
met dossier

PRIJS

37,95 euro

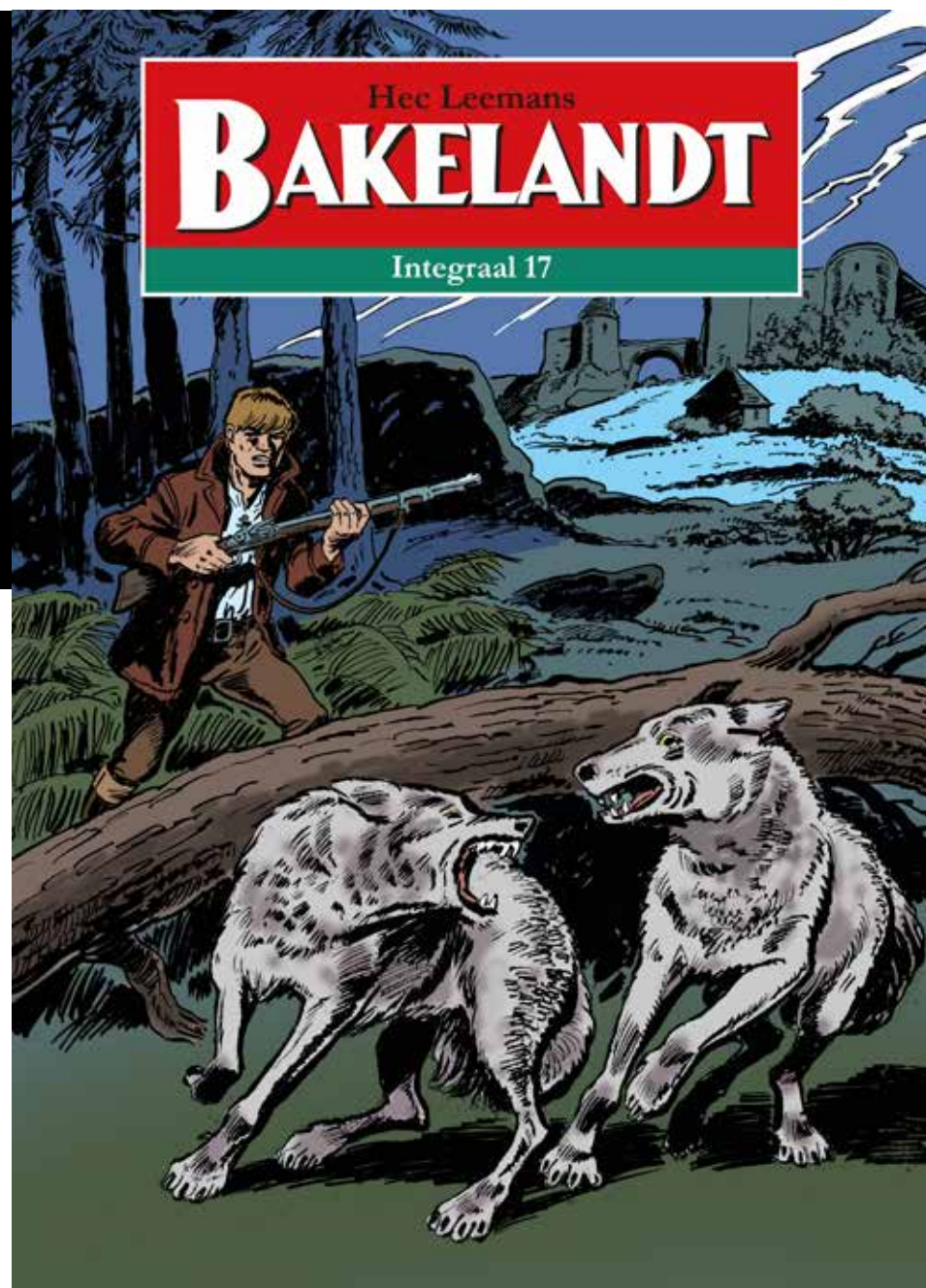
ISBN

9789085528838

In de twee laatste integrales
van *Bakelandt* worden telkens
acht verhalen gebundeld.

In integraal 17 staan de
verhalen *Herr Otto*, *Operatie
Jupiter*, *De Nacht van de Wolf*,
De Verdwenen Postiljon, *De
Luipaardman*, *De Wraak van de
Klaauw*, *De Roep van het Kwaad*
en *Bakelandt tegen Bakelandt*,
oftewel de reguliere delen 81
tot 88. We vinden Bakelandt
en zijn vrienden terug in
uiteenlopende decors, van
het Vrijbos, Brugge en
Roesselare over Luik en de
Ardennen tot het Britse
Bristol!

De verhalen zijn telkens
ingeleid door tal van
(strip)weetjes. Het
rijklijk geïllustreerde
carrièrehoofdstuk brengt
nog meer het succes van Hec
Leemans' andere stripreeks
F.C. De Kampioenen in kaart,
uiteindelijk ten koste van

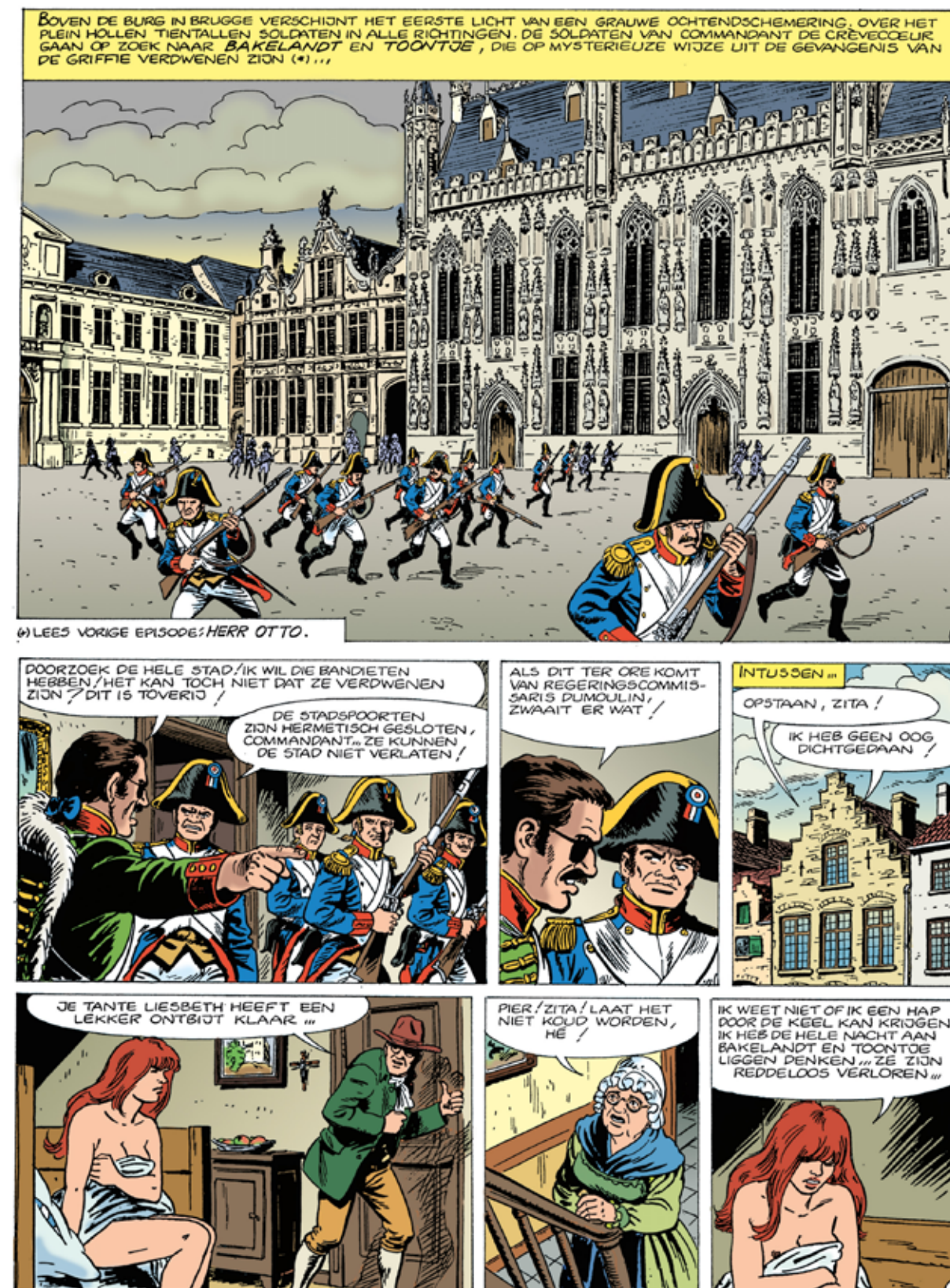

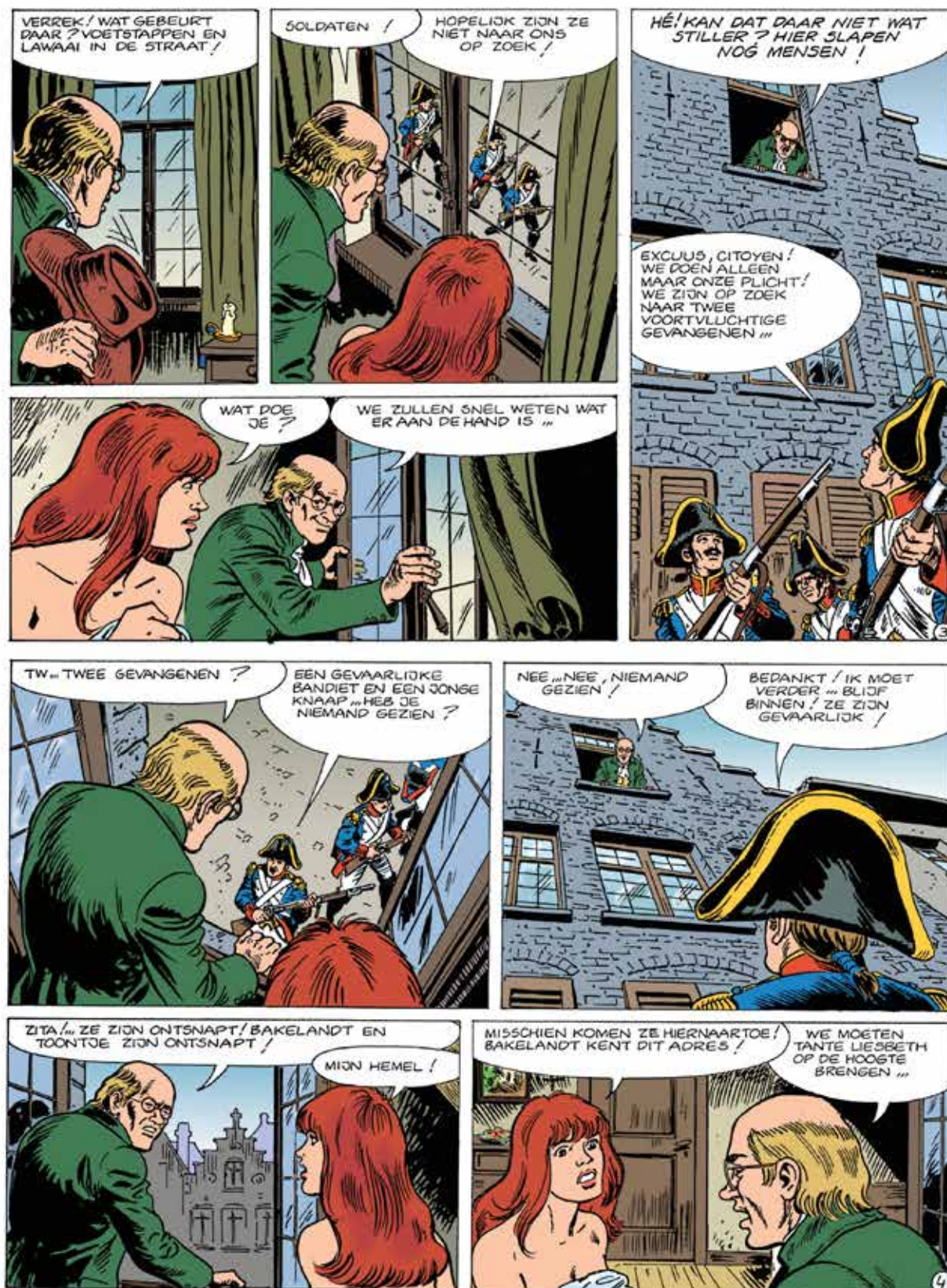
Bakelandt. Het leerzame
historische hoofdstuk vertelt
over krijgsgeneeskunde in de
Franse tijd van Bakelandt.

Ook te koop als
luxe met linnen rug
met een exclusieve,
door Hec Leemans
geschilderde en
gesigneerde
ex libris.

Fragment uit *Bakelandt integraal 17*, nieuw in maart 2026.

Vervolg van de futuristische actietrilogie die in april wordt voltooid.

TEKENAAR
Jean-Michel Ponzio

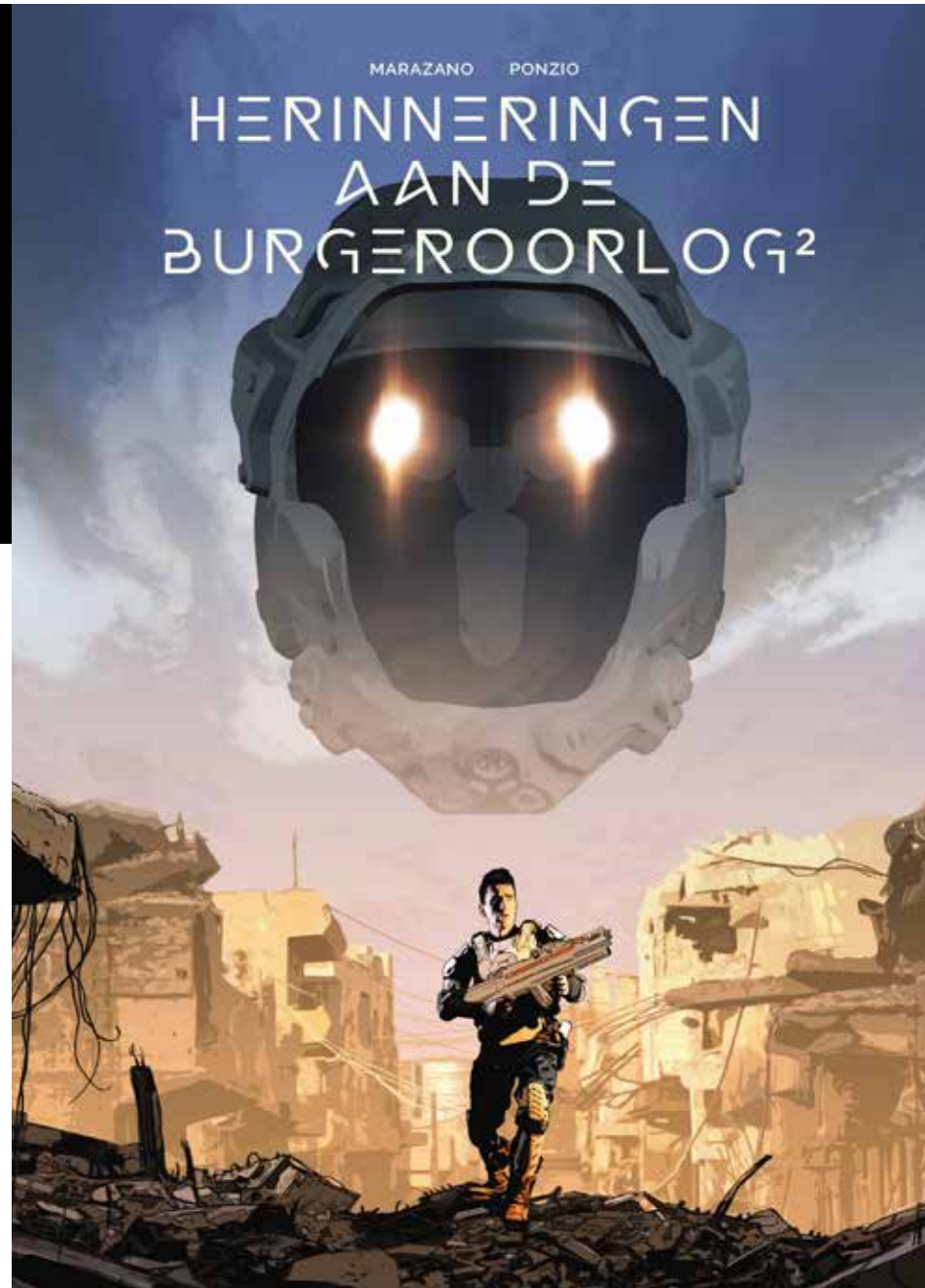
SCENARIST
Richard Marazano

UITVOERING
Hardcover, 56 pagina's

PRIJS
22,95 euro

ISBN
9789085528852

Onze wereld, in de nabije toekomst... De bevolking is verdeeld over enclaves – plaatsen voor rijke burgers – en buitengebieden – wetteloze zones waar de inwoners worden ‘gereguleerd’ door de Sectie Interventie. Vivian, hoofd van een van deze secties, heeft terugkerende nachtmerries waarin hij verantwoordelijk is voor de vernietiging van de Enclaves die hij moet beschermen... Tijdens een missie in een Territorium vangen Vivian en zijn sectie een illegaal die de komst aankondigt van een bevrijder van de verworpenen en uitgebuitenen: de Tiquun.

Deel 1
verscheen
in februari
en het slot
is voor april
2026.

Fragment uit *Herinneringen aan de Burgeroorlog 2*, nieuw in maart 2026.

Bikkelharde western met vrouwen die tegen wil en dank hun mannetje staan in een brutale, gewelddadige wereld.

TEKENAAR

Anlor

SCENARISTEN

Olivier Bocquet

UITVOERING

Hardcover, 72 pagina's

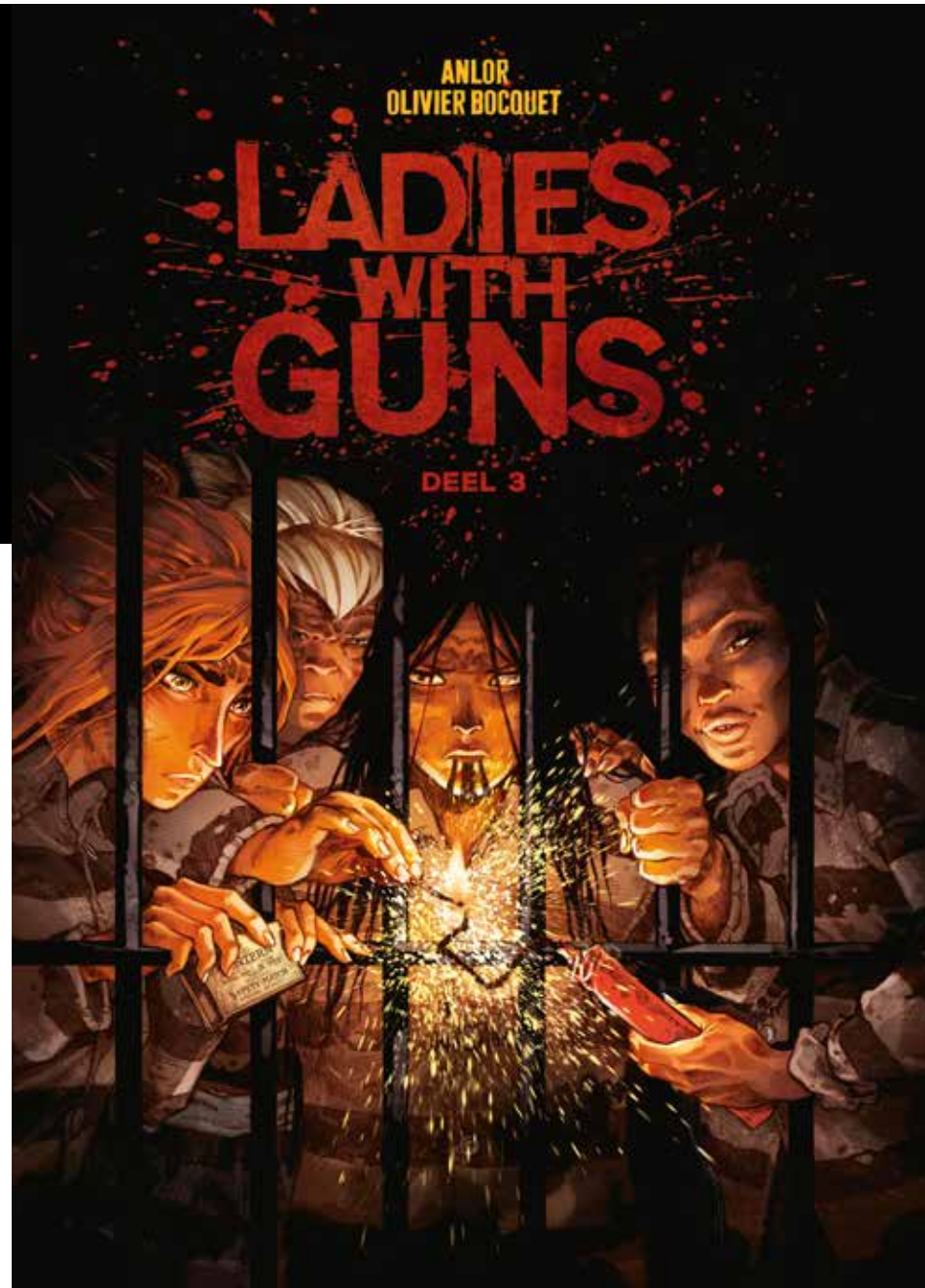
PRIJS

23,95 euro

ISBN

9789085528845

Kathleen, Daisy, Chumani en Cassie worden als bloeddorstige criminelen gebrandmerkt en naar de gevangenis gestuurd. Maar in deze hel van dwangarbeid en vernederingen worden de vijandigheid van de bewakers en de hebzucht van de gevangenen opgeschud door de komst van deze gevangenen van een ander geslacht. Op het eerste gezicht niet de ideale plek om aangename ontmoetingen te hebben. Maar dan is er nog hun karakter en het feit dat er een lady ontbreekt...

Eerder
verschenen
in deze
cyclus.

Fragment uit *Ladies with Guns 3*, nieuw in maart 2026.

Interview met Olivier Bocquet

Scenarist Olivier Bocquet heeft al een paar mooie titels op zijn palmares. Hij schrijft de jeugdreksen *FRNK* en *Het Gevaarlijkste Beroep ter Wereld*. Hij werkte de heerlijke trilogie *De Toorn van Fantomas* uit en hij nam de bekende reeks *Soda* over voor tekenaar Bruno Gazzotti. Sinds 2022 is hij ook de bedenker van de westernreeks *Ladies with Guns*, die Saga Uitgaven sinds 2025 in het Nederlands uitgeeft.

***Ladies with Guns* sluit de eerste cyclus af. Wat is jouw conclusie?**

BOCQUET: “Ik ben blij dat dit het einde van een cyclus is en niet het einde van de reeks. We spreken trouwens van een seizoen, omdat dat cooler klinkt en er al genoeg bloed op de cover staat. We hadden drie albums gepland omdat we realistisch waren. Reeksen die lang duren, blijven een uitzondering in de stripwereld. Maar naarmate we vorderden, groeide de frustratie dat we niet meer tijd hadden om onze dames langer te begeleiden. Ze hebben bijvoorbeeld allemaal een verleden dat wij kennen, maar de lezers nog niet... voorlopig toch. Dat zouden we graag vertellen. En het is mooi om te zien hoe goed deze groep samenwerkt. Kortom, we houden van ze en het zou jammer zijn geweest om ze zo snel al in de steek te laten. Gelukkig houdt Dargaud (de Franse uitgever van *Ladies with Guns*) net zoveel van ze als wij en heeft ons laten weten dat ze het niet erg zouden vinden als de reeks nooit zou stoppen! Ik zeg niet dat we een saga gaan maken, maar zo’n vertrouwen is erg fijn en het opent perspectieven. En ik kan zo goed met Anlor opschieten dat ik tot mijn dood met haar zou kun-

nen blijven werken. Als het niet het vervolg op *Ladies* was geweest, was het zeker iets anders geweest. Met Elvire en haar felle verkleuren erbij vind ik dat we een mooi team vormen.”

Onder het mom van humor is dit gevangenisverhaal ongetwijfeld het meest gewelddadige deel van de cyclus, vooral tegenover kinderen. Een jongen speelt met een wapen en doodt iemand, er is de mishandeling in Abigails jeugd, Cassie die

midden in haar zwangerschap een klap met een geweerkolf in haar buik krijgt. Wow!

BOCQUET: “Ik schrijf als een tandarts. Ik zeg: ‘maak je geen zorgen, het doet geen pijn’, maar er komt altijd een moment dat ik de verdoving stop. Dit album is inderdaad donkerder dan de vorige. Er is minder gejubel over het veroveren van macht en vrijheid. Ook de kleuren zijn donkerder. De dames zijn fysiek gehavend en worden belemmerd om te zijn wat ze willen zijn. Ze leven alsof ze op hun laatste

dagen wachten, in afwachting van het ergste, dat zoals we weten altijd zeker is. Het geweld tegen hen is ook pijnlijker omdat het gemakkelijker te voelen is. Een klap met een geweerkolf in een buik die een baby draagt, kunnen we ons beter voorstellen dan een amputatie bijvoorbeeld. Of meer psychologisch met de vernedering aan het begin van het album door de voortdurende angst voor verkrachting. Het geweld tegen kinderen is goed opgemerkt. Je moet weten dat de scenarist van deze reeks, namelijk ikzelf, fundamenteel tegen vuurwapens is, ook al geef ik toe dat het gebruik ervan een zekere euforie kan oproepen, maar alleen in de context van fictie. De reeks heet *Ladies with Guns* en je zou op het eerste gezicht en zelfs na het lezen kunnen denken dat deze dames alles neerschieten wat beweegt. Maar dat is helemaal niet het geval. Abigail, ja. De anderen? NOOIT! Ik heb dat onlangs tegen Anlor gezegd, maar zelfs zij kon het moeilijk geloven. Ik ben me daar heel bewust van. *Ladies with Guns* is voor mij iets anders dan *Men with Guns*. Ze gebruiken hun wapens niet om te doden, maar om af te schrikken, en ze schieten alleen als ze echt geen andere keuze hebben. Hun

eerste keuze is altijd om te vluchten en conflicten te vermijden. Tot nu toe heeft geen enkele kogel van Kathleen, Daisy, Cassie of Chumani iemand gedood of verwond. Dan blijft nog de vraag over Abigail, die in dit album in elkaar wordt geslagen, en nog erger. Dus ja, er is echt geweld tegen dit kind, en hoe reageert ze daarop? Zonder ooit haar ogen neer te slaan. Ze is een kind en vanaf deel 1 benadert ze het aantal slachtoffers van John Wick. Waarom? Misschien omdat ze al op heel jonge leeftijd een wapen moest gebruiken voordat ze de tijd had om na te denken over de gevolgen van haar daden. Maar bovenal is het voor haar gewoon een manier om in leven te blijven. Zonder wapens zou ze nog steeds een slavin zijn en waarschijnlijk dood. Ik vond het interessant om in dit deel het lot van twee kinderen die een revolver in handen krijgen met elkaar te vergelijken. Voor de ene betekent het vrijheid, voor de andere betekent het drama. Zonder dat drama zou het hele album een andere toon hebben. Misschien wel de hele reeks. Dit drama zegt: ‘We lachen en lachen, maar wapens doden ook echt.’”

Over Abigail gesproken, waar

was zij? Ik had het gevoel dat ze een beetje uit het niets kwam, zoals kapitein Haddock aan het einde van *Het Zwarte Goud*.

BOCQUET: “Het buiten beeld laten is iets wat een Franco-Belgisch formaat soms oplegt met zijn beperkte aantal pagina’s. Abigail is echter vanaf het begin van het album aanwezig, nog voordat het verhaal begint. Vanaf de titelpagina weten we waar ze is en wat ze doet. Maar we slaan die pagina over zonder er aandacht aan te besteden. Als we na het lezen echter terugkeren naar die pagina, krijgt ze haar volle betekenis. In het album zelf, zonder iets te willen verklappen, zien we sporen van wat ze doet aan de hand van bepaalde voorwerpen die verdwijnen. Je zou een heel album kunnen maken over wat er buiten beeld gebeurt, een survivalverhaal in de sneeuw, dat zou een goed verhaal zijn. Maar je moet keuzes maken. En ik denk dat de lezers geen moeite zullen hebben om zich hun eigen versie van Abigails leven voor te stellen op de momenten dat we haar niet zien.”

In dit album werkte de synergie tussen de *ladies* optimaal!

BOCQUET: “Bedankt, dat doet me goed, want dat is precies wat we

willen bereiken. Dat is wat we het leukst vinden, denk ik, samen met Anlor. De band die zich ontwikkelt, hechter wordt en versterkt tussen onze *ladies*. Ik zeg altijd dat in elk verhaal de personages van tel zijn. De intrige, de verrassingen, de spanning, de plotwendingen zijn slechts mechanismen. Maar de kern van het verhaal, wat ervoor zorgt dat we het ons zullen herinneren en ernaar terug willen keren, zijn de personages. En in een Franco-Belgisch formaat is het een uitdaging om personages te creëren die echt diepgang hebben en niet alleen maar reageren op gebeurtenissen. We hadden trouwens een formaat van 62 pagina's per album en dat hebben we in dit deel al overschreden. Ik heb vaak discussies met Anlor over hoe we actie en rust, dialogen en vuurwerk, luchtigheid en oprechtheid moeten doseren, om elk personage individueel, maar ook de groep een plaats te geven.

Ze beginnen elkaar nu te leren kennen. Ze praten openlijker over wat ze voelen. Ik denk dat Anlor en ik ze ook beter leren kennen. We weten hoe ze praten, hoe ze reageren, zelfs hoe ze in hun lichaam zitten, hun houding. Dat helpt om ze tot leven te brengen. Voor ons bestaan ze."

Het is ook het album waarin het personage Daisy zich onderscheidt van de anderen...

BOCQUET: "Daisy was een beetje de leider van de groep in deel 1, zij was degene die de actie leidde. Maar in deel 2 raakte ze gehandicapt en omdat ze niet meer op haar lichaam kon vertrouwen, werd ze natuurlijk 'het brein'. Ze is evenwichtiger, denkt meer na, bedenkt plannen... In een scène in deel 3, waarin een situatie onvermijdelijk tot geweld zal leiden, slaagt ze erin om die met woorden te ontmijnen. Zij is de enige die

zich kan voorstellen dat ze de gang van zaken kan omkeren zonder te vechten, door overtuigend te zijn en een beroep te doen op de menselijkheid van haar tegenstander. En door hem te manipuleren. We hoeven ons niet als beesten te gedragen, er zijn andere manieren om te vechten. Dat is iets wat me opviel in *Rocky* en wat me sindsdien vaak heeft geïnspireerd, ook al heb ik de film sinds de release niet meer gezien. In deze film is bijna elke scène een gevecht... maar bijna nooit in de ring. De meeste gevechten worden gevoerd door middel van dialoog."

Ondanks het geweld dat wordt opgeroepen en het feit dat onze vriendinnen moeten worstelen met alle angsten waarmee vrouwen in een mannengevangenis te maken krijgen, zit er ook een beetje *Asterix als Legioensoldaat* in. Uiteindelijk keren ze de codes van hun onderdrukkers om en maken ze hen gek! Dat is briljant!

BOCQUET: "Haha, ja, dat verband had ik helemaal niet gelegd! En het is waar dat de dames, net als Asterix en Obelix, als zandkorrels in een goed geoliede machine terecht komen. Er zijn inderdaad veel scènes die op elkaar lijken in de twee albums. De autoriteit wordt belachelijk gemaakt. Er zijn voortdurende onderhandelingen. Er is zelfs een dialoog over scones die bijna exact een afspiegeling is van een dialoog over gebakjes in *Asterix als Legioensoldaat*, het is ongelooflijk! Misschien is het een onbewuste herinnering die een rol heeft gespeeld..."

In *Ladies with Guns* is er een scène met dwangarbeid waarin de gevangenen niet met de meisjes willen samenwerken omdat ze hen zullen vertragen. Ze proberen te onderhandelen, ze te ruilen en uiteindelijk schreeuwt de cipier tegen iedereen omdat hij het niet meer aankan. Het had bijna zo in *Asterix* kunnen voorkomen, er hadden alleen een paar woordspelingen aan toegevoegd moeten worden. Een ander motief dat dicht bij René Goscinny ligt is wanneer ze eindelijk de bevelen opvolgen, die zich tegen de bevelhebber keren. Ik denk aan de

man die onder geen beding een sleutel mocht weggeven die uiteindelijk iedereen nodig had. In een ander genre: Abigail die leert schieten en haar instructeur volledig uit zijn dak laat gaan... Kortom, we lachen toch wel wat af in deze strip!”

En dan is het natuurlijk onmogelijk om niet aan de Daltons te denken!

BOCQUET: “Ja, toen ik erover dacht om een album te maken dat zich in de winter in een gevangenis afspeelt, vond ik dat visueel een beetje hard. Een van de sterke

punten van deze reeks zijn volgens mij de kleuren van Elvire: pop, modern en fel, ze steken — soms letterlijk — af tegen de gebruikelijke oker-beige-grijze wereld van westernstrips. Dat konden we niet missen, en het was een hele uitdaging voor Elvire. Bovendien moesten we afscheid nemen van de vrouwelijke kleding van onze heldinnen, die Anlor zo mooi tekent. Toen dacht ik weer aan de Daltons en besepte ik dat die geel-zwarte uniformen een goede manier waren om leven en kleur in deze sinistere plek te brengen. Het echte uniform van de gevangenen was ecru en vaal zwart. Het geel is een uitvinding van het duo Morris en Goscinny. Dus dank aan hen!”

Je maakt opnieuw gebruik van de virtuele ontsnapping zoals onze vriendinnen die bedacht hebben. Ben je niet bang dat het een gimmick wordt?

BOCQUET: “Om eerlijk te zijn, deze mentale projectie is niet alleen bedoeld om slim te doen. Het is de enige manier die ik heb gevonden om een ontsnappingsplan te laten zien zonder statische shot/tegenshots vol dialogen in een gevangenis. Maar Anlor vreesde ook voor de gimmick. Ik vond dat we het idee slechts oppervlakkig hadden aangestipt en dat het de moeite waard was om het wat verder uit te werken, om te zien of we de decors konden deconstrueren, ze bijna symbolisch konden maken met eenvoudige deuren om plaatsen weer te geven, de vertelling konden opbreken en toch begrijpelijk konden blijven. In deel 2 was er de verrassing dat we ons

niet bevonden waar we dachten, en het speelse aspect van het uittesten van verschillende overvallen voordat we tot actie overgingen. In dit deel is er geen verrassing meer, alleen de uitwerking in beelden van een ontsnappingsplan. Als we even buiten beschouwing laten dat onze dames deze imaginaire ruimte bezoeken alsof ze echt is, is het een veel klassieker proces: we zien dit voortdurend in films.

Voor ons was het ook een manier om de lezers geografische referentiepunten te geven en hen de complexiteit van het geheel te laten voelen. We vertrekken van hier, we moeten daar aankomen, er zijn twee ingangen, verschillende soorten obstakels, het is ingewikkeld, we raken de mensen een beetje kwijt, ze moeten volhouden, ze voelen dat het moeilijk gaat worden. En op het moment van de ontsnappingspoging zelf plaats ik de locaties opnieuw in de dialoog, zodat we ondanks een parallelle montage tussen verschillende locaties op elk moment weten waar we zijn. Dit soort vertelkunst is nogal acrobatisch. In welke volgorde zet je de kaders neer als er drie of vier acties tegelijk plaatsvinden? Voor mij is pagina 55 trouwens een schoolvoorbeeld. Je kunt de vakjes in de klassieke leesrichting lezen, of diagonaal over de pagina gaan om een actie te volgen en vervolgens de twee resterende vakjes lezen. Je kunt ook beslissen om de eerste vakjes in de volgorde 1-2-3-4 of 1-2-4-3 te lezen... En in alle gevallen werkt het. Ik weet niet eens meer in welke volgorde de vakjes in het scenario stonden, het was Anlor die het idee had voor deze

structuur met meerdere keuzemogelijkheden.”

Er is vaak gezegd dat *Ladies with Guns* een western à la Tarantino is. Is dat niet een beetje een gemakkelijke, zelfs irritante vergelijking?

BOCQUET: “Ik denk dat *Ladies with Guns* lijkt op de herinnering die mensen hebben aan de films van Tarantino, namelijk een mix van humor en geweld met een zekere discrepantie in de dialogen. En ook een vernieuwende kijk op de western. Ik denk dat we dat terugvinden in *Ladies with Guns*. Maar Tarantino is oneindig veel spraakzamer. De personages praten en praten en praten... Ze zitten en ze kletsen. Hij kan zich dat veroorloven omdat hij goede acteurs heeft die heel goed spelen. Dat zou onmogelijk zijn in een strip, om twee redenen: er moet ruimte blijven voor de tekeningen (de tekstballonnen nemen ruimte in beslag) en ik kan Anlor of wie dan ook niet vragen om tientallen pagina's lang zittende mensen te tekenen. We maken grappige strips, geen saaie educatieve strips, we hebben beelden en ensceneringen nodig die ons ogen strelen!”

Is het scenario voor de tweede cyclus al klaar?

BOCQUET: “We weten wat de flashbacks over het leven van de dames zullen inhouden en hoe we de personages verder zullen uitdiepen. Voor de rest zijn de grote lijnen uitgezet. Ik was min of meer van plan om aan het einde van deel 6 iedereen te vermoorden, maar Dargaud heeft daar vriendelijk bezwaar tegen gemaakt met een goed

argument: dat zou in strijd zijn met de algemene toon van de reeks. Er zijn al genoeg sombere of pessimistische reeksen, en niet genoeg optimistische, zoals *Ladies with Guns*. Dus moeten we iets anders bedenken.”

Ga je door met *Soda*?

BOCQUET: “Ja, als het ons gegund wordt. *De Bloeddorstige Dominee* liep goed, het zou zonde zijn om daar te stoppen! We hebben een verhaal voor het volgende deel en goede ideeën voor de twee daaropvolgende delen. Voor *Soda* denk ik na over de verschillende gezichten van het New York van de jaren 1980 en de werelden die daarbij horen en die ik zou willen verkennen. Ik bespreek dit met Gazzotti, die het daar over het algemeen mee eens is. Ook hij vindt het leuk om te variëren in decors, personages en soorten verhalen. Een reeks one-shots is daarvoor een perfect speelveld. Maar we houden een rustig tempo aan van één album om de drie-vier jaar, dus het heeft geen zin om te veel vooruit te lopen.”

© Bruce Lit

Een prachtig verteld oorlogsdrama met warme aquarelinkleuring.

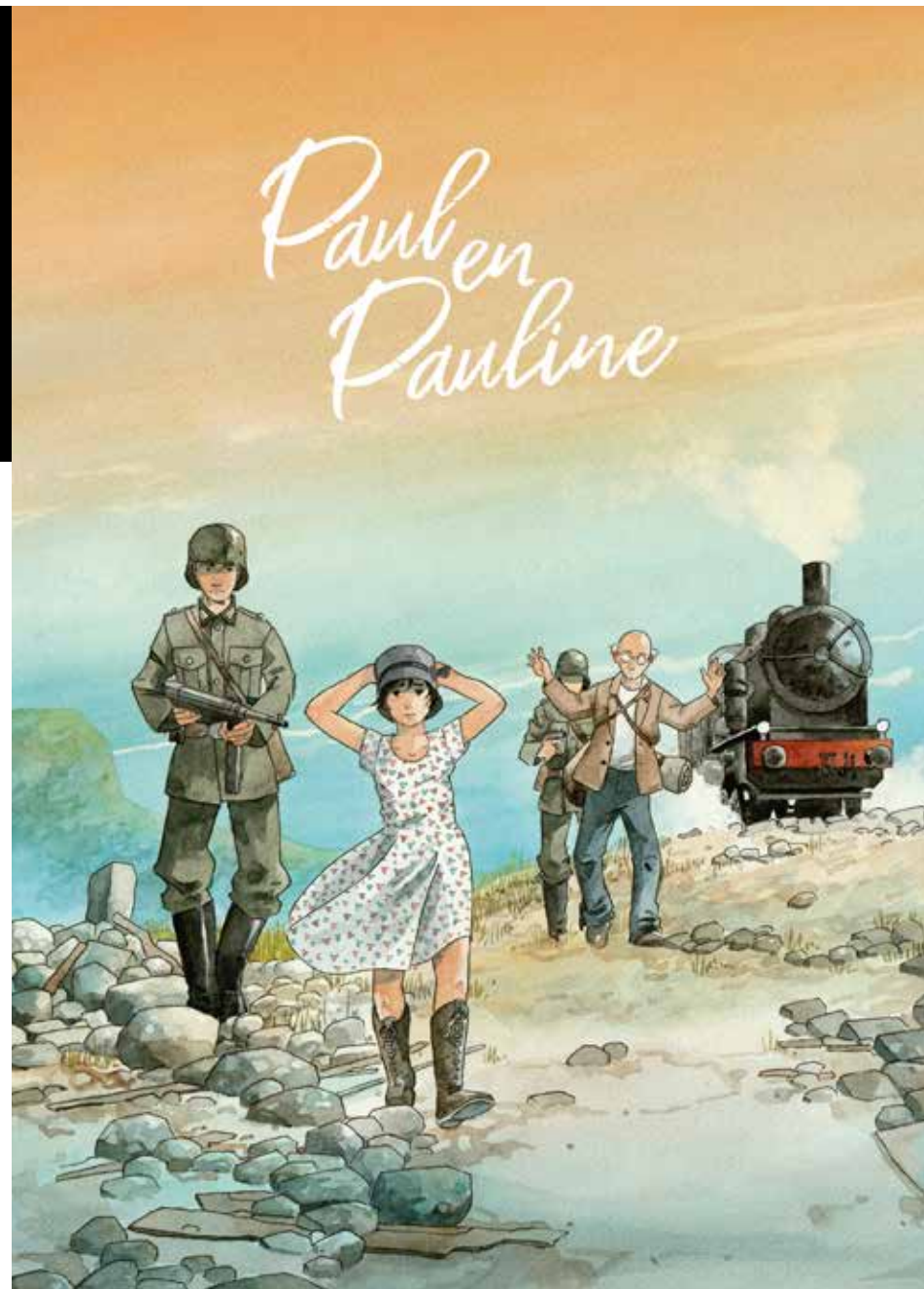
AUTEUR
H. Tonton

UITVOERING
Hardcover, 112 pagina's

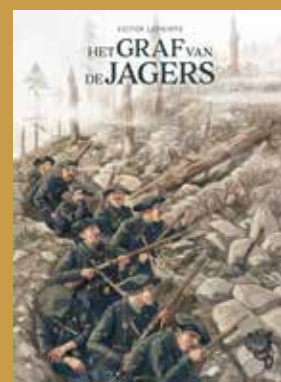
PRIJS
29,95 euro

ISBN
9789085528869

Juni 1944. Paul, een oude man die niet meer kan lopen, en Pauline, een verlaten meisje op zoek naar haar verbannen ouders, proberen samen te ontsnappen aan de wreedheid tussen de Duitse troepen en de verzetsstrijders. Van het diepe binnenland van Corrèze tot de stranden van Sète zal hun reis hun leven op hun kop zetten. Ze hebben beiden een verhaal, een bijzondere achtergrond met tegenstellingen, maar waarbij ze door omstandigheden toch een band met elkaar smeden.

Leestip in het oorlogsgenre: *Het Graf van de Jagers*, een one-shot van Victor Lepointe (*Ange Leca, Cesar*). Antoine Granet is altijd bang geweest voor de wolf, en later voor de Duitser, de Pruis, de “mof”. Wanneer hij aan het front aankomt, ingelijfd in een bataljon Alpenjagers, weet Antoine dat hij zijn angst onder ogen zal moeten zien. In juli 1915 neemt hij deel aan de verschrikkelijke Slag om de Linge. Hoe zal hij, geconfronteerd met de gruwel van de oorlog en al zijn absurditeit, de kracht vinden om te overleven? Is de vijand, die angstaanjagende wolf, echt wie Antoine denkt dat hij is?

Fragment uit *Paul en Pauline*, nieuw in maart 2026.

De complete cyclus na *De 7 Levens van de Sperwer* met een 70-tal bonuspagina's!

TEKENAAR
André Juillard

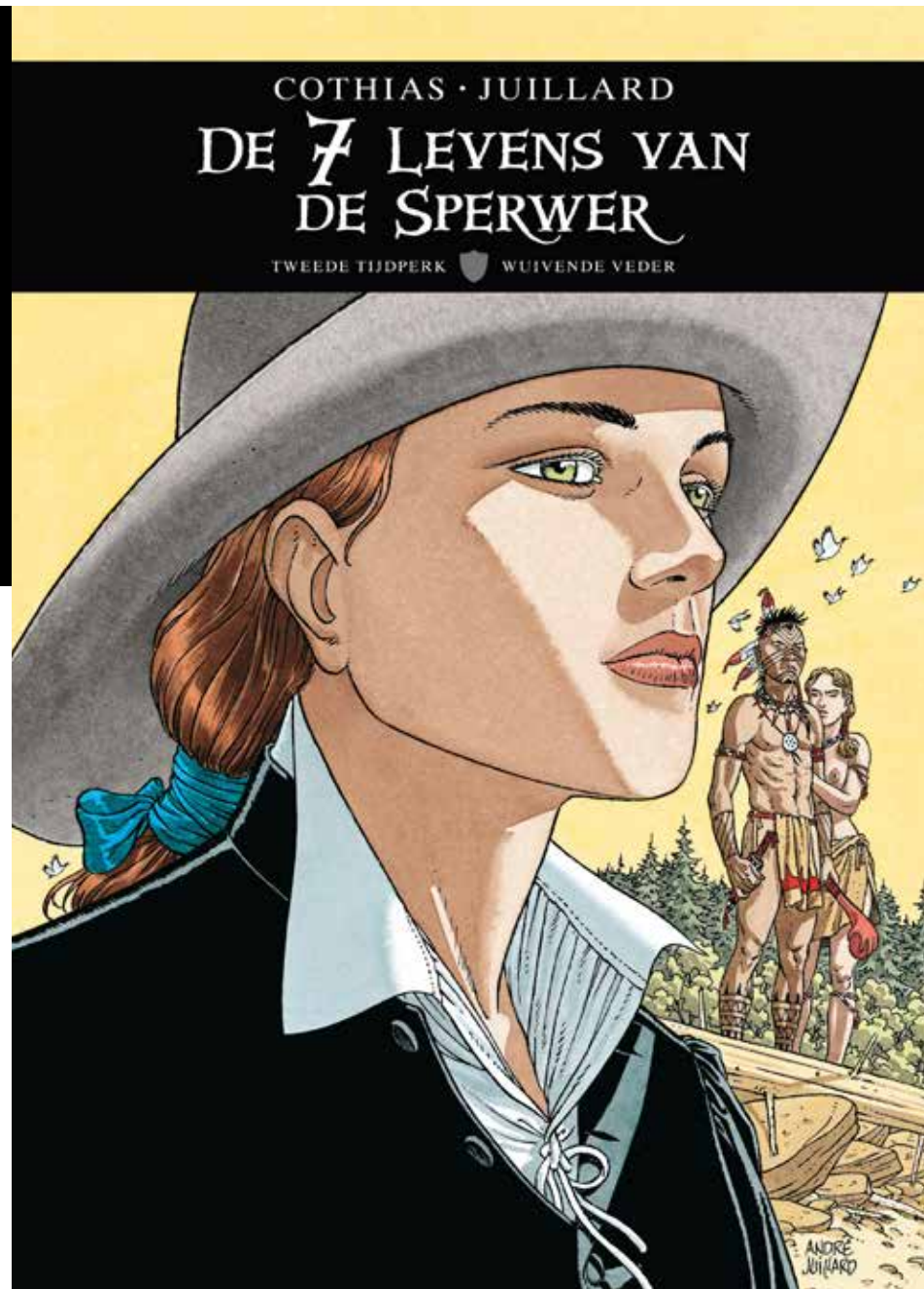
SCENARIST
Patrick Cothias

UITVOERING
Hardcover, 264 pagina's
met dossier

PRIJS
39,95 euro

ISBN
9789085528876

De mooie Ariane de Troil, die voor het eerst verscheen in 1983, maar in haar eerste avontuur het levenslicht zag in september 1601, werd door haar wilskracht de heldin van een van de meest fantastische eposen uit de stripwereld: *De 7 Levens van de Sperwer*. Dit prachtige fresco uit de zeventiende eeuw speelt met de lotgevallen van elkaar kruisende personages, ondergedompeld in de grote geschiedenis. Patrick Cothias en André Juillard hebben hun epos voortgezet met het vierdelige *Wuivende Veder*, nu gebundeld in deze integrale. Een nieuw verhaal begint!

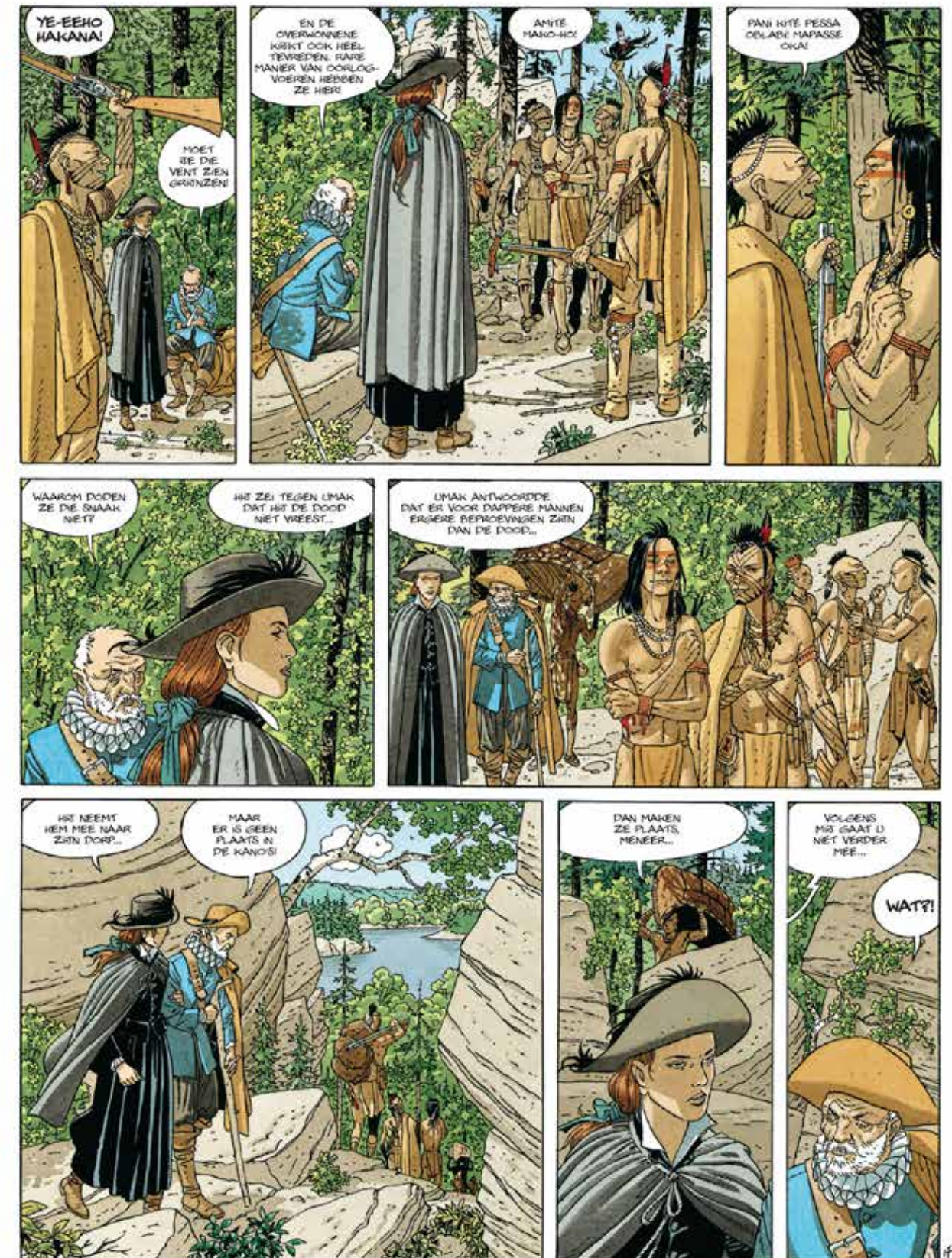
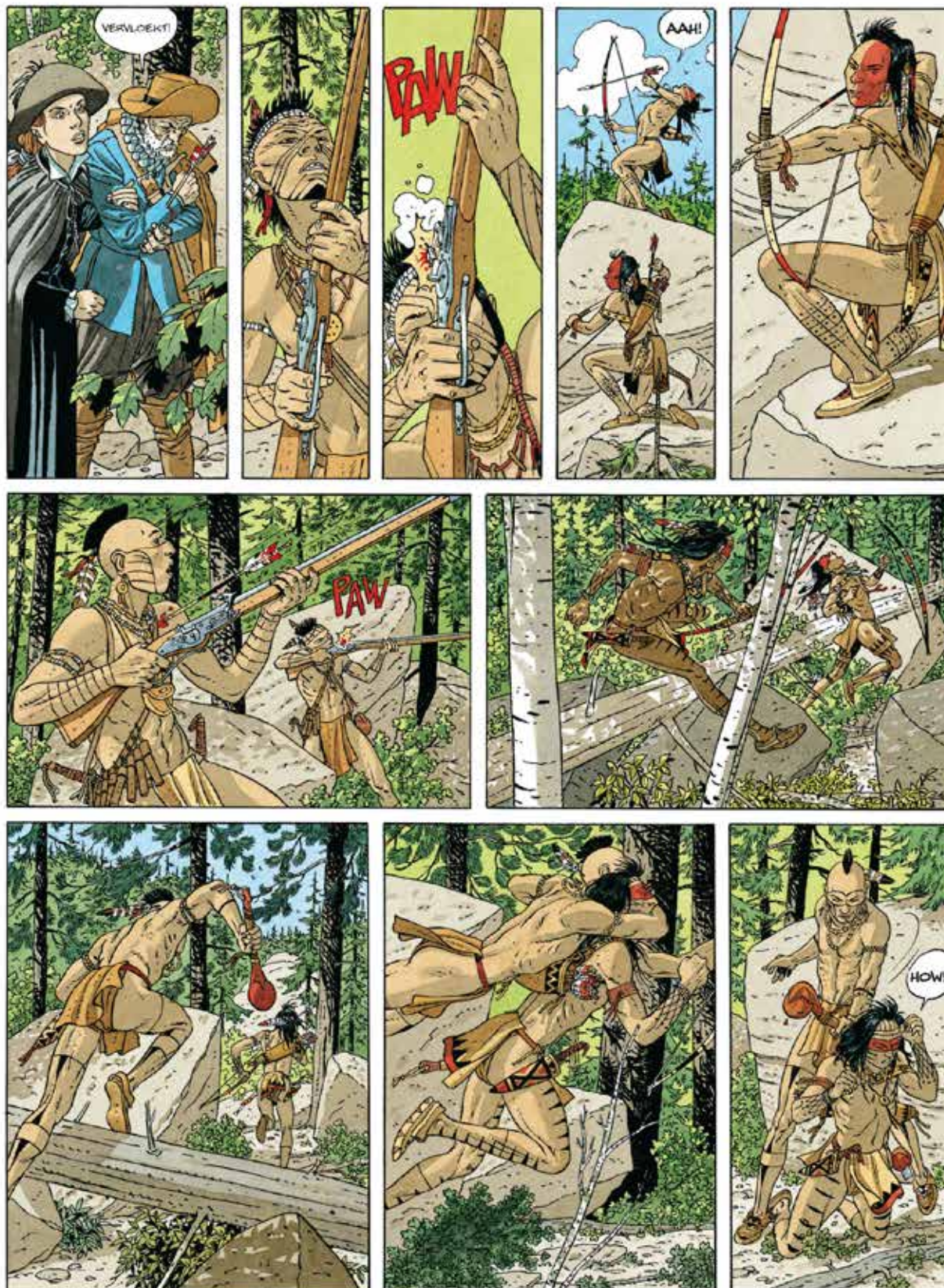

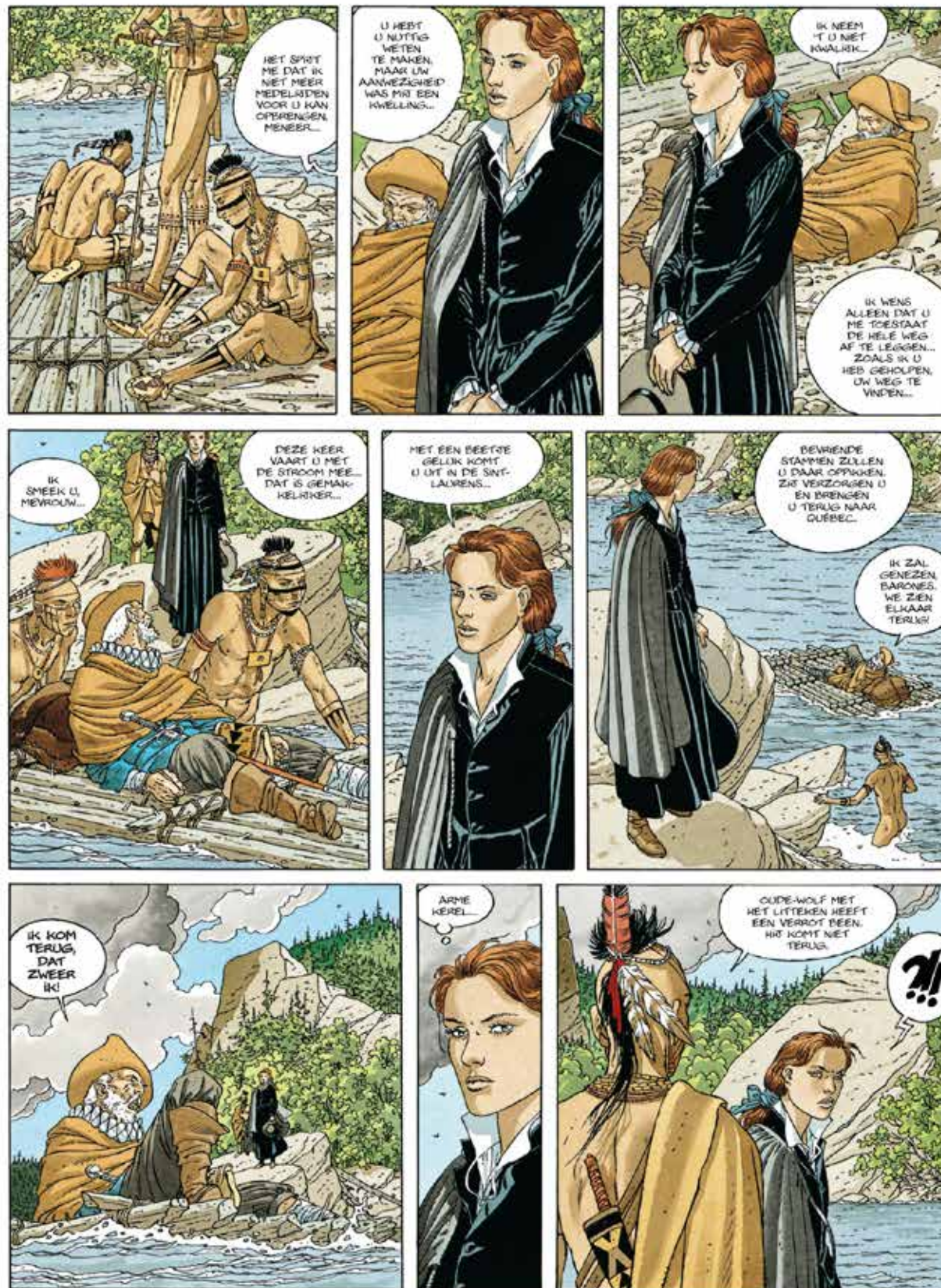
In 2025 publiceerde Saga Uitgaven de zevendelige cyclus *De 7 Levens van de Sperwer* in twee integrales met vele bonuspagina's. Ook de prequelcyclus *Roodmasker* volgt nog in een integrale uitvoering.

Fragment uit *Wuivende Veder integraal*, nieuw in maart 2026.

Het achtergrondossier vertelt over de comeback van Ariane de Troil in de cyclus *Wuivende Veder* in handen van André Juillard en Patrick Cothias die terugblikken op hun samenwerking en uiteenlopende wensen. Dit hoofdstuk is rijkelijk geïllustreerd met coverschetsen en -ontwerpen en ander zeldzaam beeldmateriaal.

Een extra educatief hoofdstuk graaft dieper in de historische achtergrond van de kolonie Nieuw-Frankrijk in Noord-Amerika en markante historische figuren die ook in *Wuivende Veder* opduiken.

Tot slot zijn op tientallen pagina's meer dan honderd schetsen, voorstudies, reproducties van zeefdrukken, ex librisen, bladwijzers, prenten en andere illustraties verzameld.

Inclusief een exclusieve hommagetekening van Jan Bosschaert, een groot bewonderaar van André Juillard!

